Recensie: Hans Klok - Face The Future: A Magical Journey Through Time ****1

Stadsschouwburg Antwerpen
zaterdag 23 november 2024

foto © House of Entertainment

Recensie:
Als kind groeiden we op in een tijd waar op de televisie shows te zien waren van David Copperfield waarin hij vliegtuigen liet verdwijnen. We waren gefascineerd door Siegfried & Roy die met hun witte tijgers Las Vegas veroverden. Het waren de grote illusionisten die de meest magische trucs uithaalden. En dan kwam Hans Klok: "The Fastest Magician in the World". Met een wereldrecord op zijn naam en een eigen, vaste show in Las Vegas groeide hij uit tot een grote naam in de internationale wereld van de topillusionisten. En deze Hans Klok streek voor de gelegenheid neer in de Stadsschouwburg van Antwerpen om het publiek mee te nemen op een magische reis doorheen de tijd. Zijn nieuwste show 'Face The Future: A Magical Journey Through Time' combineert kaarttrucs, tafelgoochelen, kleine acts en grote verdwijntrucs tot één grote queeste tegen het kwaad waarbij je ogen tekort komt.

Het tempo waartegen Hans Klok vrouwen kan doen verschijnen en verdwijnen, zou koning Hendrik VIII groen doen uitslaan van jaloezie. En er hoeven niet eens koppen te rollen. (Al moeten we eerlijkheidshalve wel toegeven dat er tijdens de voorstelling wel degelijk een kop rolt.) De opening van Hans Kloks nieuwste voorstelling 'Face The Future: A Magical Journey Through Time' illustreert waarom hij de titel : "The Fastest Magician in the World" heeft gekregen. Het is gewoonweg verbluffend om te zien. Je hoofd is de derde illusie nog aan het verwerken of de vierde is al op zijn hoogtepunt. Je zou haast gaan geloven dat er werkelijk magie aan te pas komt.
En dat is zo heerlijk aan deze show. De combinatie van kostuums, illusies, videobeelden en muziek zijn zodanig op elkaar afgestemd dat je in één grote magische wereld terecht komt waar je je ook als volwassene mag laten verwonderen. Gedurende de voorstelling mag je weer kijken met de ogen van een kind en dan wordt het onmogelijke plots mogelijk. Assistentes verschijnen uit het niets, omkleden gebeurt in een fractie van een seconde, lampen gaan zweven, water wordt confetti, kaarten komen magischerwijze in Hans' handen, kettingen en sloten houden geen mens meer tegen. Wat je ziet is betoverend.
De rode draad van de voorstelling is een zoektocht naar de vier elementen (aarde, water, lucht en vuur) om de virtuele illusionist Hans Lok te verslaan. Deze story line laat toe om via 'tijdreizen' terug te gaan in de geschiedenis van de illusies en het publiek mee te nemen op een reis langs enkele memorabele acts waaronder: Houdini's Metamorfose, Harry Blackstone Jr.'s Zwevende Lampje en de legendarische Moretti Box. Deze mijlpalen uit de wereld van de illusionisten worden aangevuld met een hele score verdwijn- en verschijntrucs; de ene nog spectaculairder dan de andere.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

En tussen al dat spektakel door laat Hans Klok ook een hele reeks kleinere goocheltrucs zien. Hij bewijst van vele markten thuis te zijn en verschillende disciplines van het vak te beheersen. Visueel gezien valt daarbij het stuk tafelgoochelen een beetje tegen. De cameraman die moet zorgen dat je als publiek me je neus op de truc zit, blokkeert de rechtstreekse zichtlijn volledig waardoor je enkel nog op het scherm kan volgen. Laat nu juist dit element de afstand vergroten die de camera moest verkleinen. De acts op zich getuigen dan weer wel van een grote vingervlugheid en kundigheid.

De verhaallijn van de queeste schept in de voorstelling ruimte voor het integreren van de mimespeler Kevinski. Wanneer we in het Parijs van 1850 zijn aanbeland, heeft hij een mooie sketch met een koffer. Het is betoverend in een zijn eenvoud en bewonderenswaardig in zijn uitvoering. Het is het ideale rustpunt om ons brein een beetje op adem te laten komen van als het onwezenlijke wat we tot hiertoe al te zien kregen. Bij Kevinski's tweede grote moment, hadden we jammer genoeg al het gevoel van "Het is precies meer van hetzelfde." We zijn misschien niet zo'n gigantische fan van mime-acts: een beetje is goed, maar het voelt iets te snel aan als teveel.

Je zou in dezelfde lijn misschien verwachten dat we iets gelijkaardigs zouden denken bij al die verdwijntrucs, maar daar heb je dat absoluut niet. Integendeel: elke keer weer is er iets intrigerend, iets speciaal, iets onverwacht, iets spectaculair dat niet in de andere verdwijnact zit. Op een bepaald moment gaat Hans zelfs met brandende spiesen door een klein doosje waar hij net zijn assistente in heeft vastgezet. Dan blijkt diezelfde doos plots leeg te zijn. En terwijl je brein dan aan het verwerken is dat Hans zonet zijn assistente heeft doen verdwijnen, heeft hij er al terug twee uit datzelfde, kleine doosjes tevoorschijn getoverd. Je ziet live, met je eigen ogen dingen gebeuren waarvan je brein zegt dat ze niet kunnen. En dat is heerlijk.

In tegenstelling tot wat je zou kunnen verdenken bij tv-opnames waar men in de montage heel wat kan wegknippen, gebeurt hier alles live waar je bij zit. Het schijnbaar onmogelijke wordt mogelijk. Het lijkt pure magie, maar het is allemaal maar een illusie.

< Sascha Siereveld >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.